

“Con có thể bán bộ màu vẽ đã dùng không ạ?” Em út Thỏ Hoa lôi bộ màu nước chỉ còn lại một chút ra.

“Quả bóng thủng có được bán không ạ?” Cậu em Thỏ Gió lục được một quả bóng đã xì hơi.

“Nếu các em là người mua, liệu các em có mua những món đồ chẳng thể dùng được nữa không?” Chị cả Thỏ Tuyết bực bội hỏi hai em.

“Không ạ... nhưng ngoài những thứ đó ra, em chẳng còn món đồ nào khác.” Em Thỏ Hoa nghiêng đầu dăm chiêu.

“Hừ! Sao sân vận động của trường bị hỏng mà chúng mình lại phải hỗ trợ cơ chứ?” Thỏ Gió cần nhân.

“Các con ơi!” Thỏ Bố hăng giọng, “Xem ra các con có nhiều thắc mắc về chuyện bán hàng công ích đấy nhỉ. Thế này nhé, ngày mai bố sẽ đưa các con tới thăm chú Thỏ Năng, chú ấy sẽ trả lời tất cả các câu hỏi của các con.”

“Tuyệt vời!” Bầy thỏ con vui vẻ nhảy cẫng lên. Chú Thỏ Năng là em của bố. Hồi trước, mỗi lần tới chơi, chú ấy đều mang theo những món đồ chơi rõ là thú vị, bầy thỏ con quý chú lắm. Nhưng khoảng hai năm trước, từ khi trở thành thị trưởng, chú bận nên ít tới Biệt Thự Ô.

